

mного Andersenovih pripovedek postalo. — Njegova prva pripovedka, ki jo je 1829. leta spisal, nij bila ugodno sprejeta. Pozneje izdá zopet isto pripovedko, a to pod drugim naslovom, in zdaj je ljudém verlo dopadla. — 1830. leta je izdal prvo zbirko svojih pesni, katerim je sledil drugo leto takój zopet drugi zvezek. 1831. l. je potoval v severno Nemčijo, kjer se je soznalil v Berolinu sè slovečim Chamissom, a v Draždanah sè slovečim Tieckom. Istega leta je bil tudi najugódnejši čas njegovim pripovedkam. Napisal je štiri večja dela, mej katerimi je posebno zanimiva pripovedka „malí in velíki Klavs.“

Njegove pripovedke so redoma izhajale vsacega leta na božíč. Mnogo jih je užé preloženih v druge tuje jezike, a nekoliko tudi v naš míli slovenski jezik, ter bi vredno bilo, da se vsi Andersenovi spisi prelože v naš rodni jezik, ker plemenitijo nežno otroško sercé.

Andersen je pisal ves čas do svoje smerti. Umerl je letos 4. avgusta v Kodanji, kjer ga je velika množica ljudi spremila na pokopališče, mej njimi celó kraljevski dvórniki in poslanci. Tako je umerl Ivan Kristijan Andersen, ali v naših sercih še žíví in bode živel na veke. Na njegov grob so mu položili lep venec s prelepim trakom, na katerem je bilo zapisano: „Umerl si, ali v otročjih sercih še zmiraj živiš,“ a na drugej stráni so bile besede: „V spomin največjemu pesniku Andersenu.“

Tudi ti, preljuba slovenska mladina, imela bodeš še mnogo priložnosti, da se bolje upознаš s prelepimi spisi pokojnega pesnika. Beri je rada, saj jih je tudi tebi napisal v spomin, ako tudi mu nijsi v rodu niti po kervi niti po jeziku. „Vertec“ vam je užé nekoliko njegovih pripovedek prinesel v slovenskej prestavi, a prijatelji vaši bodo skerbeli, da vam jih še mnogo mnogo prinese v poduk in zabávo.

I. T.

Pokopališče.

Rad hodim na pokopališče. Tam je vse tiho in mirno, a prijazna cerkevca sè svojim belim zvonikom gleda in nadzoruje zelene grobove.

Tu počivajo umerli ljudjé drug poleg drugzega: stari in mladi, bogati in ubožni; a cvetice na grobovih se víjô, kakor bi hotele govoriti: „počivajte mirno in sladkó pod persteno gomilo, dragi ljudjé, saj skoraj pride dan, ko se zopet prebudíte; cvetíce to dobro vemo.“

Ob grobéh hodijo ljudjé tiho in résno, marsikateri tudi joka. Žalostno je res za vsacega, kedar mu kdo umré. Pridejo možje v černej obleki, odnesó merliča v lesenej kersti (trugi) ter ga spusté v hladni grob.

Tam pod ónim zelenim gričkom počiva moj preljubi oče, moja preljuba mati, ki mi je tolikokrat rézala kruha. Idem tja, da jima položim venec na óni leseni križ.

D. Juríša.